

EL COLOR I LA LLUM EN LA PINTURA DE CARME VIDAL

«Pintar sempre és un acte d'apassionament»

Des de el passat dia 13, a la galeria Luis Adelantado —un nom que constitueix una referència inevitable a l'hora de parlar de l'art i el disseny a la ciutat de València— exposa Carme Vidal. Amb l'assistència del «tout» local-provincial-autonòmic s'inaugurava l'exposició.

La mostra, la componen un conjunt de pintures on predomina el tema de la «natura morta», encara que hi ha també retrats, paisatges interiors, etc., desfilant per aquesta galeria que ha conseguit trencar amb la imatge clàssica del recinte galerístic. «Per a mi —diu Carme Vidal— aquesta opció diferent que ha sabut crear Luis, crec que és molt interessant per a la nostra ciutat, crec que la necessitava. D'altra banda, em semblava l'espai idoni i, a més, molt bonic. Vaig parlar amb ell, va venir a veure l'obra, li va agradar i fixàrem dates. Jo tenia ganes d'exposar, pensa que quan vaig venir, per raons que tu comprendràs... la ciutat... la gent... Jo visc amb una persona, i tots els seus problemes m'afecten, i això em destorbava molt a l'hora de treballar. Durant aquest temps vaig aprofitar per acabar els estudis, la tesina, etc. Després se'm va presentar el dilema de dedicar-me a les classes o exercir seriosament la pintura i vaig triar aquesta darrera».

El que primer crida l'atenció en les seues pintures és la utilització del color. Un color que es manifesta sense cap pudor, quasi violentament, que ens fa evocar un «fauvisme» primitiu i el nom de Matisse. «Els colors m'han fascinat des de sempre. Jo recorde com una de les coses més extraordinàries una caixa de pintures, un d'aquells estoigs Alpino que em regalaren de menuda. Quan vaig veure en la Tate Gallery les pintures de Rothko, vaig pensar que allò no es podia superar, em va impactar moltíssim. Els colors al cap i a la fi són una forma d'expressar sentiments. I l'acte de pintar sempre és un acte d'apassionament, almenys en mi».

Mirant els seus quadres hi ha la temptació que s'escape d'un moment a un altre el terme «mediterrani», si no fos aquest un concepte que a força

La inauguració de l'exposició de Carme Vidal a la galeria de Luis Adelantado va aplegar el «tot» València. Les seues natures mortes, segons ella, «són un pretext per a omplir una tela de color i de les coses que a mi m'agraden».

C. G.

«Els colors són una forma d'expressar sentiments».

d'utilitzar-lo, quasi ha deixat de tenir significat. «Jo no crec que siga un tòpic tota aquesta cosa de la llum. La llum de València a mi m'afecta. Jo sóc una persona de sensacions i sentiments i tot el que tinc al voltant m'impresiona, m'excita... I supose que es pot traduir en l'obra. Potser aquesta obra és una miqueta dispersa, però això a mi no me preocupa. Jo sóc dispersa. Jo pinte allò que en un moment donat tinc necessitat de fer, encara que em diguen que això no té relació amb tot l'altre. Tant em fa, després ja en tindrà».

Sobre els temes d'aquesta exposició, Carme Vidal —comunicativa, seductora— ens confessava: «Jo vaig començar fent pintura figurativa, després em va arribar l'etapa en què vaig

tractar de trencar amb tota aquesta etapa. És el moment en què "descobresc" la pintura de Robert Motherwell, que em produeix un xoc. Són anys d'expressionisme abstracte. Ara, tot allò, ho recorde com una aventura, molt divertida, molt esgotadora, però que em va deixar com a molt buida i cansada».

«Fa cosa de dos anys que vaig decidir «tornar» a les coses concretes i sobretot a les natures mortes, aquelles coses que jo havia començat fent. A mi, aquella pintura m'agradava fer-la, encara que haja estat molt despres-tigiada. Per a mi, la natura morta és un pretext, una excusa per poder omplir una tela de color i coses que a mi m'agraden. Després potser faré una sèrie d'habitacions o de cadires...» □